

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šerbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo łóđu šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi a płaczi šchtwortłětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

Na šwjatocznicy.

Efej. 1, 15—19.

„Šwjaty je našch Bóh — wschitke kraje šu jeho čžesće polne“ — kličzi tak runje k Šwjatkam, kaž tam w šwjatnicy profeta Jesajaš křichesche. Haj Boži Duch, jeho jašnosć a krašnosć njeh nam w nowej psyche štwórbj žo šjewi, kiž je šu našcha šemja šašo woblekta. Šchtó šměl šwojej woczi, šwoje wješele wot tuteje našad džeržecž? Farisejstwo mohło to lohžy bhež, kaž je něchtó prajił, šchtóž by jenož šnutštownje šloženy a šwjaty rěkačž chžyl. Tola šwjatowna myšl a šwoježijna jenož tam bhđli, hđžež, kaž je to Jesajaš, tón kralowski profeta, we šwojim widženju dale šhonil. (Jes. 6), tole praschenje pichštupi: Šchtó šym ja? a hđžež tón šenjes šam jeho ert a ducha š mozu wuhotuje ša jeho kraleštwu šlužbu čžinicz.

Njeje tež tam tak, šo Bože šjewjenje w šwjatym pišmje na to wuńdže, šo by byl „čłowjeł Boži došonjany, k wschemu dobre- mu štutkej hotowy?“ (2. Tim. 3.) Wo tym tež šwj. japoschtol Pawol we wažnym lišcže na Efešicich, kiž je tak rjez na žhlu žyrkej póbłany, nam dženska k šwjatkam pišche, na to njepsche- štawa, kaž w epistoli čžitamj, w šwojej modlitwje špominacz — a tak my šobu nutrnje rječimj:

Božo, daj wulke wobnowjenje po šnutštownym nam kšesčžijanam na šwjatki po duchu, myšli a moży!

„Šo by Bóh našcheho šenjesa Jesom Šhrysta nam dat duha rošuma a šjewjenja“ — Duch je. Bóh je Duch. Nje- phtajmj jeho š woczomaj w šemštej krašnosći, niž w bhšchženju hwěšdow. Šo mohło naš škóncžnje šašo k materialšmej šbli- žicz, kiž we widomnej a šapschijomnej macžijnje šwoje po-

šlednje a najšlubšche widži. Štał šmužaje to, šo najnowšcha wědomnosć šama šo temu nahladej bliži, šo njemóža šo škóncž- nje přenjošne proški w tutym šwěcže š čłowškim škřědkami ša- pschijecž a šu njematerialne. Šdžež šo wěra do materialneho šastanje, tam šo ducha wliw šapoczńje. Haj, wěra do Boha potom nastanje. Čłowjeł šo potom nowy ščžini po šnutštown- njm. Džak Bohu do wěčnosće, džak tež jemu a šwalbnj kšerluš k tutym šwjatkam, šo Bóh dawa ducha k šwojemu šamemu bóšštemu pošnacžu! Njeh šo nam š jeho pomožu šjewi, šo je šwjaty Duch to wulke, šchtóž chže čłowještwu wobnowicz. Wšches wschitke čžahj, tež psches našch tak jara na prošne, nje- bóšške wužitwanje šwěta šloženy to wostanje: Ja wěryju do šwja- tego Ducha. Duch je tak wažny a wulki kaž Bóh a Šbóžnik ša kšesčžijanštwu, Šeho dla jako šeczi k tymaj dwěmaj pschistupi Duch jako wobnowjenje š wškoła. Bóh šwarnuj, šo nam njebył jenož wěž šławy. „Woni šu“, praji něchtó, „woczazj kšesčžiji- jenjo“, kiž šu šebi duchowne džělo ša powołanje žiwjenja wu- šwolili a maja w roškadženju a šakitanju kšesčžijanštwu wu- šchiknosć, a w nim šwoju křonu a škóncžnje nješmjertnosć šwo- jeho mjena widža. Woni Duchej šlužja, ale jeho ducže psches nich njeńdže.“

„Bóh daj wam roššwěčženej woczi wascheje myšle“, Pawol kšesčžijanam pišcheje, šo bhšchže pošnali, šotra je ta nadžija našcheho powołanja.“ Woczi štej tak ša našche wschědne powołanje trěbnej. Wonej móžetej šamej wěžj, jich myšl, trje- banje a wobnježenje šapschijecž. Dha wschał šu hižo we wschěch čžahach bóle pschewidžazj na to pošasowali, šo šo čłowjeł jenož š woczomaj, š pošasowanjom, šojmj praktižj rošwoczowacz nima, ale runje tak jara po duchu, šo by šam šo namatčł a

wobtwjerdzit. Sdželanosć a rošwitanju parichbnsteho a duchowneho bječa zgle wošebje leži. A tajzj bo potom sa powoła- nje čažneho žiwjenja najlěpje pschihodža. Kajki dobry pod- ložt tajkile nahlad tež sa duchowne žiwjenje a sbože! Tak dha sawěseže wulke natwufnjenja, kmanošć we warbowanju pjenjes abo pschehnata kultura teju wažnošće nimaja, kiž bo jim je wjetšcha pschipočasuje: roškwětlenej woczi, myšle sa wěcznu nadžiju, sa krašnosć herbštwu swjatyh tomu pschewaža. Horze žadanje, duchownej roškwětlenej woczi mēcz a s tym smutštwone sbože, to tež dženka w njeliežomnych duschach bydli. Sbožny mēr se smutštwoneho roškwětlenja wufhadža! A kaž tajki, kiž je po swojim smutštwonym wobtwjerdzem, tež iterje stejo wostanje, hdyž njesbože a domapytanje wot wonka bo nuts čžiščezi, tak tež kšesčžijan na pohlednju nadžiju a sbožne herb- štwu shladuje. Wóh daj nam roškwětlenej woczi a myšle tež pschi naschim swjatkownym posluhanju a čžitanju. Čžliewiekej, kiž bēšche psches pušte žiwjenje a bjesbožnosć snaty, bēchu kšes- sečžijanski fraktat s napikšmom „Pschihotuj bo, bo psched Bohom sšewicz“ pschipošlali. Tón roshněwany chžysche prjōdzy knižku spalicz, potom pak ju, so by nēsčto k smēcham mēl, towaršchj runeje myšle dale pōšla. Tutón pschekšapjenty pschi klowach sapopadnjenty počža čžitacz, hačž jemu bōšle šwētlo sešhadža a wóu pikničžto druhemu towaršchj dale pōšla s wra kšamym žohnowanjom. Glej, woczi ducha jom! Tak bo dapielni, sčžtež swjatkki powjedaju: „Jeni mēžachu šwōi smēch, tym druhim pak džēšche to psches wutrobu.“

Wóh daj wulke wobnowjenje nam kšesčžijanam po mozy. Japōšchto! widži šylne rēki mozy s wyšōka do kšesčžijanštwu bo lecž, hdyž psiche: „Wóh daj wam, so byščeže pōšnali, kotra je ta psches niēru wulka mōz pschecžimo nam, kiž my wērimy! Za wērijazych, kotkiž šu s ducha, kiž w nim kšodža. Jako Bože džēčži w sačžuju: „Wšchitko je bo nowe sežiniko! O, so bychaj my kiž smēmy sažo tōnle rōčžny čžab swjecžicz, to žiwje sačžuli a pōšnali. My mōžemy na dobrym polu skutkowacz, lubosež, mēr, pschecželnosć čžichošć pōžezimosež dostacz, ale tež druhim šobu woptacz dacž. Stejmy s žylm naleženjem sa wnt!

„So rēki šwēdeženja bo šchumja do šwēta“ — tak ludowy duchowny kšerlusch praji. Sdyž chžemy sa nasch lud, tež sa herb- šti lud, džēlacž, bo hladajmy, so by naž tajki nowy duch nje- natyknyl, so my knano se šwejeršchym rēčenjom, prōšdnym špē- wanjom abo kniežomnym hračžom šjamnosežiči a šebi sešchodžili njebychmy. Tež nasche wošady, a Wóh chžyl to spožezicz, dyrbja bo psches Božu mōz a waschu pomoz, lubi kšesčžijanšzy mužōjo e kšesčžijaniki, požohnowacz. Mōžnoseže je podata; nimacže wy jeje? Njewidži bo žaneho žohnowanja sa wami na duschach a w sadžerženju druhich? Prosčže — kaž japōšchto! nje-pschestatwa to čžinicž: Božo pōšliti a wuhotuj naž po duchu, myšli a mozy. Šamjen.

Na swjatkki.

Jan. 3, 16—21:

Šwētlo kudži a sačžeri čžemnosć.

Šlōk: Sa s žylei mojej mozu bo tebi se.

Pschidž. DUCHO BOŽI SWJATY, k nam jašnosć nješestka, sa trosčtaria nam daty budž nascha kšowanka, so šwēt nam nješchodži! — Tón we šym šlepny leži, hrēch s mozu nad nim kšyžiči, so wobohi žalosežiči.

Wóh do šwēta je podal k nam Šyna šwojeho, nam hrēchi hnadnje wodał dla džēčža lubeho; wón chže nam šbožnosć dacž, hdyž wērimy do njeh, šmy šwobodni psches njeho, naž njemže šatamacž.

Šak njewēra šwēt šudži, je s winu šložnja; bo w šlewiczi wón bludži a čžemnosć lubo ma. — So pschichko šwētlo je a pschecžiwni jo hidža, hdyž jašnosć jeho widža, je waschne nabšasne.

Šchōž prawdu čžini Božu, na šwētlo wustupi; bo pschelamal je k šbožu, šampaičnje njechrēšchi; Duch Boži wōdži tob', je šprawn h' wufšwobodžič, jom' Ducha nowoh' špōdžič, — čžima šhubila je bo.

Glej! Džēčži Bože wōdži Duch Boži wobštajnje. Wón mile do nich pōdži, šchōž kšwalobne wscho je; je wōdžer pschecželny. — Šchōž pōkšuschny je jemu, je wotrjelnyl bo štemu, — dže k njebju šbožomny.

Budž, swjaty Ducho, jašnosć nam twōja witana; njech njebješka naž krašnosć nēt wabi se šwēta! Wšchaf powołani šmy psches tebe k Božom' raju, hdyž šbožni herbštwu maju, — tn toho šawdawš ky.

Njech šchit wōj mōžnje kryje naž šlabnych w tyšchnosćiči, so žiwjenje nam toje psch: čžabnej bēdnosćiči!

Budž študžek wješela nam šbožneho na drōšy so špēšchnej džetej nosy do njebješ se šwēta! —

Nabožne počžabi ewangelskich Šerbow k bratrowškej gmejnje.

(Škōncženje.)

5. Bratrowška gmejna se šnamjenjom žiwjenja a žohnowanjom sa dženknitišchi čžab!

Nēsčto žyle wošebite ma „gmejna“ na šebi, so psches Nēmzy kaž Šendželšku a Ameriku rošpschestajena wobštoji. Podomne kaž Šerrnhut a Wjelkow šu tež jejne druge městacžka se gmej- štimi a žyrkwinstimi naležnosćemi w šebi šjednocžene a maja podomnje kaž „towarštwu“ a „družštwu“ ležomnosče, wikowar- štwu, industrialne pschiprawy a kapital w šhromadnym šarjado- wanju. Tak Niška, Gnadenberg, Gnadenfrei, Gnadau, Christians- feld (w Šleswigškej), Königšfeld (w Badenškej). My nje- mōžemy tajke šjednocženštwu w naschim herbškim wokrješu mēcz. Duž je widžecz, kač bo dale bōle tež „bratrowšzy“ s wonka čž jih šydlišchžow šašydluja, kač nowišchi čžab se šwojim wobšho- dom a warbowanjom to šobu pschinyše. Šižo psches šsečžinu „bratrow“ tak „wonkach“ bydli. Wēšo rady do tamnych čžichich, čžištych, psches nasche rataške wšy wušbēhnjenych městnow, pschede wšchēm do Šerrnhuta šastupišch, dofelž maja wone pschede wšchēm „kšesčžaniški ras“, bjes šwētneho hōwka, kōrcžmarštho žiwjenja atd.

Nješkomdžny tam pohladacz! My Šerbjo, kiž šmy po wōtzow waschnju pobožnje smyšleni, mamy to šame šačžuwanje šajtež tamni. A nascha herbška šupa hiščeže čžišče šnamjo tannych šydlišchžow, kiž tež kaž šupy wokrjedž morja ludow leža, šbyla njeje. Hladajmy k šnamjenju sa naž na šlēdowaze:

Bratrowška gmejna haji, kaž jejne njeno praji, to wašch- nosć žiwjenja. Šak šhromadže džerža. Sdyž pola naž nēhdy nabožne, mižienske towarštwu byla, šu nētko „herbške towarštwu“, šajtež mamy w najwžazy žyrkwinstich wšach — wažnošć dostale. Njewēra, njemdre žiwjenje s najmjēšcha we pohlednich wot doma mēšta nima. Wēra pola Šerrnhutškich niz tak we wufnacžu, ale w žiwjenju wobšteji. „Wasch Šbožnika lubo?“ to je stare „bratrowške“ praschenje. Wošebje tež we žyrkwinstim nastupanju na šhromadnosć džerža, kač šebi šo prawom žaneho Šerba myšlicž mōz njedyrbjał, kiž šemichi nje- kšodži. „Bratšja“ tam tak pschi liturgiškich a špēwanskich hodžiči.

nach hromadze pschiindu, kaž tež kšćenje a pohrjebny jako wo-
hadnu naležnosć wobhladuja. Dopominamy so pschi tym na
rjane kšćerlusche s jich zyrkwoje, kiž rady spěwamy, kaž wot Zingen-
dorfa: „Duscha s duschu s jednoczena“, „Jesu prjedy dži“, „La-
krej a prawdosć Křistuša“. — Wot jeho byna Křistijana
Renata: „Kiž so tudy s Bohom sesthadžamy“ (w „Gartje“)!
Kaž hluboko je nabožne sacžucze „bratrow“ do naš pschědsko,
hdyž bebi pschi wěrowanjach tajki kšćenij hłóš sa mandželstwo
pschějeja kaž: „Hdyž je wutroba psches kšćiz sružena —
wotemó jónu sam njebjaj wrota nam“.

Hdy by našy czaš a naše Šerbownstwo wjazy Herrnhut-
steho sprawného hromadného džělanja měto, dha by so socialne
prashenje wotmolwilo. Tamni so snajaja, knano bebi „ty“
rěłaja, kaž tež Šerbjo rady so bebi k pomozy a wožebje na
dobře domjaze a s w ó j b r e žiwjenje džerža.

Se žiwjenjom hromadze s k u t k o w a n j e dže. Wschitzy
tam sa Bože kralestwo a pschede wschēm mišionstwo něšto cži-
nja. Šchož gmejna s k u t k u j e, to so tež jese stawow widomnje
dōtkaj. A hdyž hišćeže dženska Herrnhut s mišionistimi pschē-
noschłami a žiwěłowymi wobrasami k nam pschiindže, jich pschi-
jimajmy. My chzemy sa jich mišionstwo wopow wschē mēč, tež
lětkaj sa jich mišionistki doh (wuczini 685 tykaj hrjwow), a bebi
prajicž, so maja woni 100 000 wobroczenych s astupowacž, wjazy
hacž s wjetšich druhe mišionstwa. Hdyž hišćeže tu a tam „dia-
sporski“ bratr do sarskeho abo druheho doma pschiindže pohladacž,
stare pocžahi wobnowicž, nowe wjasacž, chzemy jich wutrobnje
jako bratrow w tym Snjesu witacž a hospodowacž, po Hebr. 13
„Hospodujecze rady“. Dopominajmy so, so woni něšto wot
teho žohnowanja, kiž so wótzojo dostali, hišćeže pschinjeku. A
my teho trjebamy.

Hišćeže dženska wot Herrnhutstich tak njenowane „heřto
bratrowskeje gmejny“, t. r. bibliske městna se stareho a noweho
testamenta — kōždolětnje wukhadžaje — widomny swjast sa
wěru a modlitwu po džebacžtykajach Bože džěczi wschudže s jedno-
czeja. Po zylej semi tak wot hłóš kšćeniz wot Jesuškoweje proštwy:
„So bychu wschitzy jene byli“.

Bratrowska wořada je pschēzo dobre wocžehnjene džěczi a
młodžiny spěchowala. Wschitzy wocžehnjerski wustaw je we
Niskej. We Wjelkownje je dobra schula sa hólzow a sa hólzy.
Runje do Wjelkownje a Herrnhuta so derje smyřleni a wo kšče-
scizijanske wocžehnjene staroscizimi Šerbjo, kiž mōžachu a chzachu
na swoje konfirměrowane džowki něšto wazicž, do wocžehnjene
džowkow na jene abo wjazy lēt kšćali. Tež je to skōnežnje druhim
řobu k lěpschemu pschischo. My drje njechamy, so bychu so
našy džěczi wot šchērokeho řwěta wusamitke — tola k jich wě-
nemu sbožni trěbne wostanje, so so, kaž w bratrowskej wořadze
na to, sčtož je prawe, wěrne, lubosne, cžekne, pōcžiwne a sčtož
ma křwalbu, swucžuja, a to so dozpije, hdyž so wot konfirmazi-
steho woltarja duzy domach abo w nēkajkim tajkim wustawie
duchownje hladaja, pařeja a rořwucžuja. So bychu naše po-
tracžowanske schule sa hólzow a hólzy sa to řobu wužitk mēke.

Bratrowska gmejna je so swojeho „wořadneho staršeho“,
kaž Jesuška mjenuja, psches 200 lēt dostojna wopokasala a jeho
hnadu dostala a wudželowala. A to w pokornosći bjes farisej-
stwa. Wona ma wjeřokly jubilejski džěń 17. řmažnika t. l.
Našcha salksa synoda je hižo pschēd kōtkim swoje pschipsnacze
a sbožopschecžaj wuprajila.

My ewangelizy Šerbjo so k temu s wutrobu pschisamnjem-
ny. Šdobne by bylo, hdy bychmy to hišćeže sjawnje a wožebje
pokasali. Njech wostanje bratrowska gmejna „město na horje“,
kaž Jesušk swojeje gmejny to pschirucžaj, njech wostanje řwětko
řwěta a řól semje.

Šlody fastojnstki jubilej

řwjeczi drugi džěń řwjatkow Snjes farat lic. Wrořat w Šro-
džisčezju. Tež drusy so hižom tajki džěń docžakali, ale woni
bēchu, hdyž jōn řwjecžachu, dawno na wotpocžinku. Našy ju-
bilar pak řmē jōn w fastojnstwoje řwjecžicž, w poknej cžerstwo-
sezi mozow cžěla a ducha a teho so s nim řraduje jeho dom, j-
ho wořada, haj zyle ewangeliske Šerbstwo. A hdyž naše kopjenko
na tutym waznym, wot Boha spožčenym dnju jeho s wořebitym
„Bomhaj Bōh“ strowja, dha wone s jubilaroweho rta džakne
wotmolwjenje řlyšči: „Baj, Bōh wjetřchny je pomhaj; budž
křwalba Bohu řamemu!“

Snjes farat Wrořat so 29. oktobra 1845 we Wulfich Šdžar-
rach jako řyn tamniškeho kantora narodži. Budyřski gymnasij
wukhodžiwčich wōn w Barlinje na bohokřowstwo studowasche
a na to dokladne pschihotowanje sa duchowne fastojnstwo we
Wittenbergu dosta jako řobustaw tamniškeho předarškeho semi-
nara. Pjaty džěń junija lēta 1872 so jemu we Wrořklatowju
psches generalneho superintendentu Erdmanna duchownska
řwjecžisna wudžěli. W řamym lēcže bu wōn s fararjom w Šhol-
nje, dwē lēcže pořdžischo so do Walešch pschēkhdli. Kaž so
Walešchanski Bōži dom njeđzeli jako njeđzeli pjełnesche, jako
našy jubilar, wukhotowan s wořebitymi darami ducha s mlo-
dostnym řahorjenjom tam řwoje fastojnstwo s astawasche. Po
kōtkich lētach wōn tež tutej wořadze Bōženje praji. Kaž Bōh
nēhdy k Abrahamej džěsche: Dži s tvojeho wōtžneho kraja a se
tvojeho pschēčelstwa do teho kraja, kotryž ja tebi pokasacž budu,
tak wōn hišćeže dženska kōždemu město jeho powołanja pschi-
pokaze a sa našeho jubilara bēšche to Šrodžisčezjanska wořada.
Šslawnaj předaršej bēšchaj jeho přjedownikaj: wohnitwy Šilbrig
a Šbert, tōn muž po Bōžej wutrobje. Do jeju stopow je našy
jubilar řtupať a je s kšćenym řwěrnym s astawanjom řwojeho
řwjatkeho powołanja k temu dopomhaj, so je Šrodžisčezjo tež
w duchownej myřli bylo a wostalo město na horje.

Mořzemy wo tym rēcžecž, kaž je Bōh našeho jubilara pschi
wschitkim cžěžkim, kotrež je tež wōn řhonicž dyrbjak, w jeho
domje žohnowal a řwjeřelil, tak so wōn mjes řwojimi řteji jako
patriarcha, cžescženy a lubowan.

Nam naleži wuprajicž, sčto je wōn řwojeje wořadze byl.
Wazisč ty bebi, luba Šrodžisčezjanska wořada, Bōžu wulku
hnadu, so řmēsč nētko dlēje hacž 4 lētdžekatti njeđzeli jako
njeđzeli k nohomaj tvojeho řwěrneho duschowpastyrja řyđacž,
jeho hluboko se řwjatkeho piřma cžerpane a s kšcesčezanskeho řho-
njenja narodžene předowanja řlyšchecž a jo lēto won, lēto nuts
řhonicž: Bōža studnicžka ma wody dosč sa wschitke lacžne a ty-
schene wutrobny? Pod jeho wustojnym wōženjom bu twōj Bōži
dom natwarjeny, kotrehož jednora, ale wořebna rjanosć kōždeho
řemscherja k nutrnosći řbudžuje. A sčto je wōn hewať jednot-
liwym stawam řwojeje wořady jako jich duchowny wōtž byl a
je, snaty kaž s waschijom našeho řerbiskeho luda tak tež s wu-
kasami řwětnje wyschnosće, nēkotremu tež w řwonkownych wō-
žach radžicž wjedžak.

Jako řynej wucžerja je našchemu jubilaraj wořebity dar
wucžerja spožčený a teho dla so po řmjerczi njebo fararja
řmischaj wōženje řerbiskeho předarškeho seminara do řaneje wu-
stojniškeje ruky pokōžicž njemōžesche hacž do ruky Šrodžisčezjan-
skeho fararja. Najwjazy našchich mlōdřchich řerbisich duchow-
nych ma so jeho rořwucženju džakowacž, so mōžaj s wustojnym
trjebanjom řerbiskeje rēcže řwojeje řerbiskeje wořadze řkuzicž, haj
nēkotremu mjes nimi je Šrodžisčezjanska fara byla kaž mała uni-
wersita, hdyž je so jemu wjele teho rořjajniko, sčtož bēchu jemu
wucženi mužoj na uniwěrsicže njeřajne wostajili.

Wot lěta 1906 hem běšče našch jubilar f pschedbndu herbssteje předaršsteje konferenzy a je ju 15 lět dołho f mērnej, ale f wěštej ruku wodžik, je ju, hdyž je trěbne bylo, wustojnje fastupował a prawa našchich herbskich wožadow rajnje schitował. Poroki, wot wěšteje strony sběhnjene, wuwostate njejšu, ale wón so f tym njeje samylicž dał, mudrje wotwažujo, sčto je móžne a sčto njemóžne, sčto so dozpicž hodži a sčto niz. Tak je pod jeho wodženjom kódz našcheje herbssteje předaršsteje konferenzy mērnie fwoju cžaru jěła, hdyž so tež druhdy žolnty sběhachu, fwoj wotfynjenty kónz we woczomaj, Bože kralestwo w herbskich wožadach twaricž. Wny fmy našchemu jubilaraj sa wschittu prózu, na wodženje herbssteje předaršsteje konferenzy nałożenu, f wutrobu džakowni. Wustojny a dostojny je so wón fwojimaj prjedownikomaj w tutej službje pschisamfnyf, njebo fararjomaj Zmiškej a Zafubej.

Alle našch jubilar je so tež psches herbske wožadny won fmaty scžinik jako dołholětny fobustaw našcheje krajneje synody. Wustwolenty pschede wšchem wot fastupjerjom němstich wožadow, kotřiz mējachu f njemu dowěrjenje, je wón rofumił, na synodže herbske mjeno f cžesčzi pschinjesčž. Na jeho hlóž fju tam radži kědžbowali a jeho sfonjenu radu febi wažili. W něcžisčkej synodže je wón na nowej wustawje sa našchu krajnu zyrkej fobudželał, stajnje so wo to prózuj, so našche herbske wožadny njebychu pschitrotšene byle a so by so jim wěsta fawostatnosčž jich zyrkwineho sarjadowanja sarukowala. Kaž w našchej krajnej zyrkwi tak je našch jubilar tež na synodže najstaršchi duchowny. A jako so tam pschi jeho wyfokich lětach na jeho cžerstwosčž džiwachy, móžesche wón wotmolwicž: „Ssym tola Sserb!“

Wjazy krocž je našch jubilar cžesčženy. Albrechtowy rjad I. rjadownje jeho pschi. Lipsčžanska theologiska fakulta je jenu titul theologiskeho licentiaty spožčika.

Našche kopjenko „Pomhaj Bóh“ žane rjady wudželecž njemóže ani žane cžesčne titule spožčicž, ale f wutrobny wone pscheje:

Bóh spožčž Wam, wjelecžesčženy knjes jubilaro, so mohli hisčesče mnohe lěta w mozy fwojatkowneho Ducha fwojeho fawstojnstwa hladacž, Waschemu domej f wječelu, Waschej wožadje, haj žylemu ewangelskemu Sserbowstwu w našchim kraju f žohnowanju.
M. w B.

Zyrkej a stat.

Sswjatowna swječelaza powjesčž bē to, kotruž na Bože stpicže swony našchich ewangelskich zyrkwjom rošnosčowachy: We Wittenberku Lutherowym scžinichy ewangelske zyrkwoje swjast zyrkwjom. To bē najrjenšche a najpěknisčhe fawwěcženje fwojatow, kotrež fju narodniny fšesčžanskeje zyrkwoje, fšesčžanskich wožadow. Sčtož je bylo psches lěstotki psčecže a pořpnt, to ma nětko wěsty fakožł a fapocžatf: wšchē to rostorhane ewangelske zyrkwoje nětko jedyn žyfk! We Wittenberku sfjewi sfhromadženym rano piřlanje f wěžow a furrenda, so je to wožebity džen. Wo fštwje, w kotrež je Luther bydlif, wotmē so krotka fwojatocžnosčž. Wot tam poda so fwojatocžny cžah, natwjedowaný wot mlodžiny f fhorhojemi, pod swonjenjom wšchēch swonow do hrodowskeje zyrkwoje. Tam bē w 10 hodžinach fwojatocžna Boža služba. Předowanje baherskeho zyrkwineho wodžerja pokasa Jesuža jako teho, w kotrymž so wšchitz ewangelszy namafacž a sfjednocžicž dnybja. Po předowanju swola pschedbnda němsteho ewangelskeho zyrkwineho wubjerka prezident dr. Möller, fastupjerjom zyrkwjom, so bychu fwojatocžnje pschistup f swjastej zyrkwjom wuprajili. Na to wustupichy po rjadu 40 fastupjerjom wšchēch

28 němstich ewangelskich zyrkwjom. Najwjetšcha f nich wustupi přenja: ewangelska zyrkej staršch pruskich provincow, najmjenšcha f nich wustupi pořlednja: ewangelska zyrkej krajika Birkensfeld. Byrgle zunjo piřtachu. Wšche městna, hdyž f semste pomostanki našcheho reformatora Luthera wotpocžuja, na blidže, f Lutheroweje fštwy tam stajenym, fapřachy wšchē se fwojim mjenom so sa „swjast zyrkwjom“, pschistajiwšchi f podpřimej fłowo biblije. Po sfkóncžaznych fłowachy prezidenty dr. Möllera buchy sa widomne fnamjo tuteho wulzy wažneho poděndženja wěnyž položene na rowaj Luthera a Melanchtona. Wšfaze halleluja sběhachy so f njebieskim wyfokosčžam, wupowjedajo Bohu džak, so hromadu je swjedf zyrkwoje ewangelijona. S dypkom 12 hodžin wopuschčžichy sfhromadženi Boži dom a swony rošnjeřechy psches ewangelske kraje wjeřoku powjesčž.

S bliffa a f dalofa.

— W Budyščinje wotmēwaja so frijedu po fwojčach herbske sfhromadžiny a to w Sserbskim Donje. w 11 hodž. herbske knihowne towarštwow, w 2 hodž. towarštwow pomozny a 1/2 hodž. předarška konferenzy.

— Na Wóžmužowej horje na mjesach Wóřborskeje, Ršchizowšsteje, Keřlicžanskeje, Mořacžicžanskeje a Kotowšsteje wožadny fwojecžisčhe jich sta ewangelskich, wožebj, mlodžina, wulka a mała, na Bože stpicže rjany lěfny a hórski nabožny fwojedžen. Njech tež Bože sfkóncžko duzy na horu pschederje f nami mēnješche, tam w fhlódku sčtomow bē rjenje. Do dala hladamy na pola, kufi, wješki našcheje rjaneje lubeje domišny, kotruž je nam Bóh Knjes tak rjenje f mejštej pnyhu wudebif. Posauny Wufrancžanskeje wožadny fawlinečachy f fherluschom. Wóřborski duchowny pominašche se fawodnym fłowom džakowanju f Bohu Wjeršchnemu. Duchowny Reuter f Draždžan, mnohim wójnfim wobdžělnikam f pola derje snaty, rěčesche w jadritowch, fahorjaznych a hnuzaznych fłowachy f wulkim a małym, f mužškim a žonškim, sfkóncžejo f tutej rěčžu fwoje ewangelistiske sfutkowanje, w kotrymž bē wot njedžele Rogate fem Wóřborskeje wožadje služif. Fastupjer pruskeje zyrkwoje, Sfjelščžanski duchowny, pokasa na swjastf, kotrež mjesu blifko pschepinaja a ewangelskich tu a tam wjasaju do jeneho swjasta: ewangelsko-lutherskich Sastkeje a starolutherskich a ewangelskich Pruskeje. Bē to wobras w małym wot teho, sčtož so fawfny džen we Wittenbergu Lutherowym sta. Sfherluschy wot hudžby pschemodžane wjasachy wšchēch pschitomnych do jeneho wufnacžy psched Bohom. Sstowa mlodženza pominačy pschitomnych f lubosčži. A pschitomni tam bēchu f dalšchich a namješnych fawškich wožadow jara wjele, wjele pař tež f pruskich wožadow, kaž f Ršchizowa, f Sfjelška, se Wufrancžiz, haj f Klētneho. Jako f wječoru so bližesche, fhwatachny dom. Srimartja hrozachy. Tola njemóžachy nam pschinjesčž druhého, fhiba Božeho žohnowanja sa hona, kufi, pola, fahrody. —

— Wistowanje. M. w B. na Sswjatu Trojizu — W. w B. sa 1. njedž. po Sswj. Tr.

Samolwity redaktor: farat Wyracž w Mořacžicžach.

Čisččž Ssmolerjež knihicžisčesčžernje a knihacnje, fapř. družštwow f wobmješowanym rukowanjom, w Budyščinje.